

عنوان مقاله:

عصمت انبیاء از منظر کلام اسلامی با بررسی تطبیقی بین دیدگاه متکلمان مسلمان و آراء کلامی علامه طباطبائی

محل انتشار:

پژوهشنامه کلام تطبیقی شیعه، دوره 3، شماره 5 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسنده:

یحیی صولتی - استادیار

خلاصه مقاله:

چکیده عصمت، به عنوان یکی از مولفه های مهم در باب نبوت به شمار می رود که بدون توجه به آن، مبحث نبوت، منتفی می-گردد. این مقوله، در دو بعد زندگی وحیانی و حیات عادی انبیاء، مورد بررسی قرار می گیرد. در بعد وحیانی، عصمت انبیاء، مورد اتفاق نظر تمامی متکلمان، فلاسفه و دیگر اندیشمندان قرار دارد؛ اما در بعد زندگی عادی، این مسئله، محل اختلاف است. در تاریخ تفکر اسلامی، عصمت، به عنوان یک مسئله ی بسیار مهم کلامی به شمار می رود که مورد اهتمام جدی متکلمان مسلمان قرار گرفته است؛ چنان که متکلمان عدلیه و متکلمان امامیه، عصمت انبیاء، را به عنوان موهبتی الهی پذیرفته و آن را با اختیار معصوم، سازگار می دانند؛ اما متکلمان معتزله، ضمن تاکید بر اختیار معصوم، ملکه ی عصمت را، به دوران پس از بعثت انبیاء، نسبت می دهند. در این جستار، به دنبال اثبات این فرضیه است که ضرورت عصمت انبیاء الهی، را، اثبات نماید. در راستای این فرضیه، علامه طباطبائی ضمن پذیرش دیدگاه متکلمان امامیه، به شیوه ای خاص خود به تفسیر عصمت پرداخته است. این فیلسوف نوصدرایی، بر اساس موازین کلامی و فلسفی خویش، عصمت را مورد بررسی قرار داده و آن را به عنوان ویژگی ذاتی مبحث نبوت به اثبات می رساند. کلیدواژگان: عصمت، نبوت، علامه طباطبائی، لطف الهی، انبیاء الهی، متکلمان اسلامی، اولیاء الهی.

کلمات کلیدی:

عصمت، نبوت، علامه طباطبائی لطف الهی، انبیاء الهی، متکلمان اسلامی، اولیاء الهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1631546>

